

ע"פ 10008/09/15 - טפלה מברטו נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
ע"פ 10008-09-15 מברטו(אסיר) נ' מדינת ישראל 16 נובמבר 2015

לפני: כב' הנשיאה דבורה ברלינר, אב"ד

כב' השופט ג'ורג' קרא, ס"נ

כב' השופטת אסתר נחליאל-חיאט

המעורר: טפלה מברטו (אסיר)

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

נוכחים:

המעורר וב"כ עו"ד דן באומן

ב"כ המשיבה - עו"ד טל בנאי-גבת

מעורר 1 - נאשם

מתורגמן לשפה הטיגרית

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

1. המערער הועמד לדין בבית משפט קמא בעבירה של תקיפה לשם גניבה לפי סעיף 381(א)(2) לחוק.

עמוד 1

העונשין, בתקיפה חבלנית הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק ועבירה של גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

על-פי הנטען בכתב האישום תקף המערער ביחד עם אחר, שזהותו אינה ידועה, את המתלון בתיק זה מאסיס חידש (להלן: "**המתלון 1**"). כתב האישום ממשיך ומפרט כי המתלון הנ"ל הלך ביחד עם מי שהיה המתלון 2 בתיק זה לכיוון ביתם. המערער ביחד עם האחר הגיעו למתלון 2 תקפו אותו, דחפו אותו לכביש וסטרו לו. בהמשך ניגש המערער למתלון 1, דחף אותו לתוך בית וניסה לרסס את פניו בגז מדמיע. המתלון 2 נאבק עמו ובתגובה תקף אותו המערער בכך שהיכה בפניו. המערער ואותו אחר גנבו מהמתלון 1 ארנק וכן שני מכשירי פלאפון ניידים האחד מסוג איפון 4 והאחד מסוג איפון 5.

כאמור על בסיס העובדות דלעיל יוחסו למערער העבירות שפורטו בפתיח לפסק דין זה.

2. העדים המרכזיים שהעידו בבית משפט קמא היו המתלון 1 וכן שוטר שהגיע למקום בזמן אמת ולעדו נתייחס בהמשך. בית המשפט העדיף את גרסת המתלון מס' 1 על פני גרסת המערער ונתן בה אמון. תמיכה לגרסתו של המתלון מס' 1 מצא בית משפט קמא בעדות השוטר שהגיע למקום. השוטר העיד כי כשהגיע למקום שמע את המתלון צועק "גנבו לי גנבו לי". בהמשך עשה חיפוש על גופו של המערער שבפניו ולמרבית הפלא, ושמא לא למרבית הפלא, נמצאו בכיסיו שני הפלאפונים הניידים שבדיעבד אין מחלוקת כי הם שייכים למתלון מס' 1.

בנוסף, הבחין השוטר כי המערער שבפניו משליך בקבוק שחור קטן כאשר בדיעבד הסתבר כי אותו בקבוק שחור קטן הוא מיכל גז מדמיע. נתון זה התקשר לתלונתו המיידית של המתלון ולפיה הוא רוסס בגז מדמיע.

בהסתמך על שני הנדבכים המרכזיים הללו, קרי: עדותו של המתלון מס' 1 ועדותו של השוטר והממצאים הפיזיים שהגיש לבית המשפט, הרשיע בית המשפט את המערער בעבירות שיוחסו לו.

3. בית המשפט היה ער לסתירות לא מהותיות, כך לשיטתו, בגרסאותיהם של שני המתלונים בתיק זה, כך למשל סתירה בענין צבע חולצתו של המערער או סתירה בנושא כמה אנשים עקבו אחרי שני המתלונים בתחילת האירוע. עדיין סבר כי ניתן לתת אמון בגרסתו של מתלון 1 וכאשר מצטרפת אליה עדות השוטר הן מהוות יחד בסיס מוצק להרשעתו של המערער.

4. על מסקנה זו חולק הסנגור בפנינו. טענתו המרכזית של הסנגור הן בהודעת הערעור הכתובה והן בטיעון בפנינו היא, כי שגה בית משפט קמא כאשר נתן אמון בגרסתו של המתלון מס' 1. הסנגור משליך את מרבית יהבו על אירוע שקדם לאירוע נושא כתב האישום. למען שלמות התמונה נקדיש מילים ספורות לאותו אירוע שבו רואה הסנגור את מקור תלונתם של שני המתלונים.

מסתבר כי לאירוע נושא כתב האישום קדם שוד בבר שבו שהו שני המתלונים. הנשדד היה דווקא מתלון 2 ולא מתלון 1 המותקף באירוע הנוכחי. ממתלון זה נשדד סכום גדול של כסף בשעה ששהה בשירותים. לטענת הסנגור, המתלונים שניהם חשדו במערער כי הוא וחבריו היו השודדים באירוע הבר ועל רקע זה התפתח כל

האירוע שבפנינו.

בין אם תתקבל טענה זו ובין אם לאו - הטענה המרכזית היא כאמור, כי המתלון 1 אינו ראוי לאמון. טול עדותו של זה האחרון וההרשעה, כך לטענת הסנגור, אין לה על מה שתיסמך.

5. ובאשר למכשירי הטלפון הנייד: (להלן: "**הפלאפונים**"), הסנגור אינו יכול להתעלם מהעובדה כי הפלאפונים נמצאו על גופו של המערער בחיפוש שנערך על-ידי השוטר. השוטר אינו חשוד בנטיית לב לגבי מי מהמעורבים בפרשה זו ואין כל סיבה לפקפק בעדותו. כיוון שכך העלה הסנגור במהלך הדיון בפנינו את התזה, שמא המתלון הוא שדחף את הפלאפונים לכיסו של המערער, כך הגיעו הפלאפונים לכיסו וכך קרה שהשוטר מצא אותם היכן שמצא.

נעיר במאמר מוסגר, כי די בתזה זו שכלל לא הוטחה במתלון כדי להבין שאין ממש בערעור זה, אולם נמשיך ונפרט את העובדות הרלוונטיות.

6. ולענין הפלאפונים הפנה הסנגור גם לכך שטביעת האצבע שנמצאה עליהם היא לא של המערער. ומעבר לכך, גם אם שיקר המערער, אין בכך כדי להעניק מימד של אמינות לגרסת המתלון. המתלון שבפנינו (הכוונה למתלון 1) שיקר באופן ברור ובזוהר בכך שטען כי לא ידע שמתלון 2 נשדד בבר ודי ברכיב בסיסי זה של גרסתו שהוא שקר מובהק, כדי להביא לכלל מסקנה ששגה בית משפט קמא כאשר היה מוכן לתת אמון, ולו גם אמון חלקי בגרסתו.

לא הגיוני, כך לטענת הסנגור, שהמערער, בהנחה שהוא זה שהיה מעורב בשוד בבר, החליט לעשות מעשה נוסף של שוד ולגנוב מהמתלון את הפלאפונים נשוא כתב האישום.

7. התביעה מפנה לכל הנימוקים שעמדו בבסיס הכרעתו של בית משפט קמא. ככלל ערכאת הערעור אינה מתערבת בממצאי מהימנות ומעבר לכך, עדות השוטר מבססת את גרסת המתלון. צבע החולצה שלגביו טוען הסנגור איננו רלוונטי, כיוון שהמערער נתפס בכף למעשה, ועל כן מה לי חולצה לבנה ומה לי חולצה ירוקה, המערער נתפס במקום כשפלאפונים על גופו.

לפיכך, עותרת התביעה להותיר את הכרעת הדין בעינה.

8. שמענו לאורך שעה ארוכה את טיעוני הסנגור ולדעתנו אין בערעור זה ממש. לשיטתנו אפשר להפוך את הסדר ולראות בעדות השוטר את הנדבך המרכזי עליו נשענת הכרעת הדין, ובעדות המתלון את ראיית החיזוק בלבד. מבנה זה מבסס מעבר לספק סביר את ממצאיה המרשיעים של הכרעת הדין.

להלן נפרט מעט את הדברים:

לא היתה מחלוקת על עדותו של השוטר, איש לא פקפק באמינותו ואין גם סיבה לעשות כך. השוטר העיד דברים מפורשים וחד משמעיים, לדבריו, הוא הגיע לאחר שהזעק למקום על-ידי נתין זר שהיה קשה להבין את המקרה באמצעות דבריו. כאשר הגיע ראה **"שני נתינים זרים התוקפים אחד את השני, כאשר אחד מהם השליך בקבוק קטן הצידה לכיוון המדרגות..."**, השוטר הפריד בין השניים. **"המתלון כל שניה צעק גנבו לי גנבו לי..."**. בדיעבד אין מחלוקת שהמתלון שצעק **"גנבו לי גנבו לי"** הוא המתלון 1 שבפנינו.

בהמשך ביצע השוטר חיפוש, לדבריו: **"ביצענו חיפוש על החשוד, נמצאו עליו שני פלאפונים"**, כאשר מאוחר יותר בבירור שנערך על הפלאפונים הוברר כי הם שייכים למתלון בתיק זה. לדברי השוטר: **"כשתפסנו את הפלאפונים אצל החשוד שאלנו אותו של מי הפלאפונים והוא אמר שזה לא שלו ולא יודע של מי זה. מצאנו את הפלאפונים אצלו בכיס המכנס."**

ש: כשהנאשם ראה אותך כשנכנסת הוא הבחין בך ומה עשה?

ת: הוא זרק בקבוק קטן בצבע שחור לכיוון המדרגות שאח"כ הסתבר שזה גז מדמיע.

ש: איזה חבלות היו למאסיס (המתלון 1) בזמן האירוע?

ת: לאחר שאני קורא את הדו"ח אני משיב, החבלות היו דימום מהגבה הימנית, נפיחות בצד וגם סימן אדום מתחת לעין שמאל."

9. הנה כי כן, מעדות השוטר ניתן לדלות בוודאות מעבר לספק סביר את הנתונים הבאים:

א. המתלון 1 זעק מיד כי גנבו לו את הפלאפונים.

ב. בכיסו של המערער שבפנינו נמצאו שני הפלאפונים שלכל הדעות שייכים למתלון.

ג. המתלון 1 זעק כי רוסס בגז מדמיע.

ד. המערער זרק גז מדמיע.

ה. המערער נשאל מיד מה מקור הפלאפונים שנמצאו בכיסו ואמר שאינו יודע ושהוא לא יודע של מי זה. לא היתה בפניו גרסה אחרת.

ו. על פניו של המתלון נמצאו סימנים המצביעים על תקיפה פיזית.

10. כל הנתונים הללו ובמיוחד הימצאות הפלאפונים מעבירים אל שכם המערער לפחות את הנטל הטקטי להסביר הכיצד הגיעו הפלאפונים של המתלון מכל המקומות שבעולם דווקא אל כיסו. המערער בעליל לא הרים את הנטל הטקטי הנ"ל ולא היתה בפיו שום גרסה. לא בכדי נזקק הסנגור, כפי שצינו כבר לעיל, לתזה שהושמעה לראשונה במהלך הדיון בפנינו ולפיה, שמא המתלון הוא שדחף את הפלאפונים

לכיסו של המערער.

למותר לציין, כי תזה זו לא הוכחה. נטל ההוכחה לפחות ברמה המוטלת על נאשם במשפט פלילי מוטל על המערער. הטענה לא הושמעה, לא הוכחה ולא ניתן לייחס לה משקל מינימלי.

התוצאה היא כי עדות השוטר מספקת את כל הנדבכים הרלוונטיים, כפי שצינו, להרשעתו של המערער. למעשה האמון בגרסת המתלונן נדרש אך ורק לצורך ענין התקיפה, האם תקף המערער את המתלונן אם לאו. בענין זה האמין בית המשפט למתלונן ולא מצאנו לנכון להתערב בכך, במיוחד כך כשגם ממצא זה נשען על העובדה שלא נסתרה ולפיה, על פניו של המתלונן נמצאו סימנים פיזיים.

לתזה המרכזית של הסנגוריה, לפיה חשדו המתלונן 1 והמתלונן 2 כי המערער וחבריו הם ששדדו ממתלונן 2 בבר את אותו סכום שנשדד ממנו, ועל רקע זה "נולדה" גרסת התקיפה וגניבת הפלאפונים, לא נמצאו כל תימוכין, שעל כן לא ניתן לבנות עליה ממצאים. שלא לדבר על כך כי אפילו חשדו המתלוננים במערער וחבריו - אין בכך ראייה לכך שבדו את סיפור התקיפה, ודאי שלא יכלו ליצור יש מאין את הממצאים המעוגנים בעדות השוטר.

התוצאה היא כי לא מצאנו ממש בערעור על הכרעת הדין. הסנגור חזר בו בפתח הדיון בפנינו היום מהערעור לגבי הענישה, שעל כן אנו דוחים את הערעור.

ניתן והודע היום ד' כסלו תשע"ו, 16/11/2015 במעמד הנוכחים.

אסתר נחליאלי-חיאט,
שופטת

ג'ורג' קרא, ס"נ

דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד

הוקלדעלידיסימונהאלפסי